Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 4

12te Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Fredag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 15, 20, 25 Øre.

Nr. 3 er udsolgt til Forhandlere og faas nu kun i enkelte løse Numre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088.
Redaktøren træffes daglig mellem 4 og 5.

Opraab

—o—

Socialister og anarkister, slut jer sammen og organiser revolutionen

—

Kammerater! Vi som allesammen bæmmes ved de forhold hvorunder vi lever, og véd at de aldrig kan ændres saalænge ejendom og penge eksisterer — selv om vi forresten kanske er uenige om alt mellem himmel og jord, én ting er vi ialtfald allesammen enige om, og det er, at paa den dag **vi** blir de mange, da rejser vi os som én mand, bemægtiger os produktionsmidlerne, og organiserer en produktion der ustanselig frembringer hvad vi alle tilsammen magter at forbruge.

Men det lader sig jo kun gøre hvis vi, naar timen er inde, staar faglig organiseret, rede til at overtage produktionen.

Hvad der hidtil har stilt os og hindret vor sammenslutning er forskjellen imellem vor opfatning af hvordan det nye samfund maa indrettes.

Nogle af os mener at naar revolutionen er gjort, og produktionen ordnet efter vores alles behov, saa blir det nødvendigt ved en tvangsforanstaltning at sikre sig at a l l e deltar i arbejdet. Vi kommer derfor til at maatte indrette os saaledes, at ingen kan faa noget som helst uden mod bevis for at han ogsaa har præsteret et tilsvarende arbejde. Med andre ord: hver mand maa for sit arbejde faa anvisninger, og priserne maa bestemmes saaledes at for samtlige arbejdsanvisninger kan alt hvad der produceres kjøbes.

De af os der ser saadan paa tingen kalder sig socialister.

Men andre af os ser anderledes paa den og mener, at den produktion, som skal til for at hvert menneske kan faa alt hvad han har brug for, den kræver et saa forsvindende lidet arbejde pr. individ, i højden en tolv timer om dagen, at det er ganske og aldeles unødvendigt at gøre arbejdet til pligt. Bortset fra de syge og arbejdsudygtige, som jo alligevel maa underholdes, vil d e r e s tal der ikke gidder dette et par timer om dagen i et muntert behageligt produktionsarbejde, ganske sikkert bli meget lidet. Det vil desuden mest være folk der gjør større nytte paa anden maade, som kunstnere, videnskabsmænd, teknikere osv. Og de faa, som virkelig elsker hængekøjen for hængekøjens skyld, de vil dog kun udgjøre en bitte lille brøkdel af den vældige stab af funktionærer som socialisterne vil sætte til at tælle og veje og maale ud hvad hver enkelt skal ha for sit arbejde. Det vilde derfor økonomisk talt være en kællerlighed at tvinge de faa dødbidere ud af deres hængekøjer. Men ikke det alene. Nej det frygtelige, det forfærdelige, det strælkelige ved tingen er, at man ved at gjøre arbejdet til tvangsarbejde skaber lede istedenfor glæde ved arbejdet og dermed ødelægger menneskets naturlige virkelyst. Altsaa: ingen tvang i vort nye samfund!

De af os der ser saaledes paa tingen kalder sig anarkister.

Men hvem af os der har ret, enten vi der kalder os anarkister, eller de der kalder sig socialister, det kan foreløbig være knusende ligegyldigt. Vor uenighed kan alligevel aldrig bli aktuel for e f t e r at revolutionen er lavet — og da vil den komme til at forsvinde ganske af sig selv. Saalænge revolutionen staar paa, er vi nemlig nødt til at benytte os af det anarkistiske princip: at la hver mand ta hvad han selv vil. Og viser det sig saa, naar produktionen er ordnet, at hængekøj-folkenes antal er forsvindende — ja da maatte vi jo være gale, om vi alligevel vilde vende tilbage til tvang. De af os der nu er socialister vil altsaa da selvfølgelig gaa over til anarkismen. Viser det sig derimod at ladhanserne er for mange — nuvel saa bøjer anarkisterne sig selvfølgelig for faktum og gaar over til socialismen.

Ingen grund altsaa for socialister og anarkister til ikke at slaa følge og i fællesskab lave den store revolution. Og derfor kammerater, slut jer sammen og gaa igang med at organisere jer, idag bedre end imorgen! Den dag da vi, der nu er de faa, staar fast organiseret, og kan paabegynde det store planmæssige agitationsarbejde, der lidt efter lidt skal gjøre os til de mange — den dag vil bli en mærkedag i folkenes historie. Fra den dag af kommer vore agitatoriske fagforeninger til at spille samme rolle for den store sociale revolution, som Jacqueriet og de politiske klubber spillede for den borgerlige franske revolution.

Hans Jæger.

Vi vil —

—o—

II

Fagforeningerne

—

Henri Rochefort gjorde en Gang den træffende Bemærkning, at Staten er som et Lokomotiv, hvor den ene Række Hjul, Folketinget, kører frem, og Hjulene paa den anden Side, Landstinget, kører tilbage.

Det er paa denne Befordring, at de socialdemokratiske Politikere har anbragt sig. Saa har den forholdsvis bedre Del af Mekanismen endda en Konstruktionsfejl; Folketinget holler paa Flertallet, — javel, men det er en politisk Løgn, at Arbejderne er eller nogen Sinde kan blive Flertal. Disse Politikere forøger desuden hvert Aar Antallet af fastlønnede Embedsmænd, besiddende Mellemstandsfolk og jordejende Husmænd — oh Antisocialisme! Og vi saa nu sidst i Tyskland, hvordan Halvparten af de socialdemokratiske Eger i Hjulet pludselig knækkede over, saadan som de vilde knække over ogsaa hos os, hvis „Arbejder"politikerne ikke blev ved at stive dem af med Allianceforbindelser i Bourgeoisiet. Nej, den socialdemokratiske Rigsdagsbefordring er en Væltepeter.

Og bag efter dette højtidelig hvæsende men stillestaaende Lokomotiv holder F a g f o r e n i n g e r n e som en uhyre Tender, hvori Arbejderne hver Dag læsser Kul, — Arbejde, Penge og Overbevisning. De Ulykkelige kan ikke komme forbi, de maa vente, til de Herrer Parlamentarikere er bleven Flertal!

— — V i v i l h a v e F a g f o r e n i n g e r n e f a t f o r a n.

Men da maa det først staa klart, at f o r Ø j e b l i k k e t h a r F a g f o r e n i n g e r n e i n t e t m e d S o c i a l i s m e n a t g ø r e. De deltager i en Lønkamp, der ligesom Bomber og Strejker er nøje knyttet til den parlamentariske Klassestat, hvor selv Flertalsprincipet jo kun kan betyde: nogle foroven og andre forneden. Fagforeningerne indrømmer for Resten deres Begrænsning, idet de optager Arbejdere af alle Partifarver, uanset om de er Socialister eller ikke.

Men Fagforeningerne staar alligevel Socialismen nærmere end de Herrer Politikere gør det.

For det første s a m l e r Fagforeningerne Arbejderne o m d e t ø k o n o m i s k e, det eneste der er i Stand til at holde dem sammen. Og den økonomiske Kamp minder uophørligt om Maalet: Udbytningens Ophør, medens Politikerne højest taler herom som om noget fjærnt, der først naas, naar det ærede Vælgerfolk har sat dem ind i alle Statens Embeder. I F a g f o r e n i n g e n s t a a r A r b e j d e r e n d e r i m o d A n s i g t t i l A n s i g t m e d d e t s o c i a l e S p ø r g s m a a l, staar overfor sin Modsætning: Arbejdskøberen, Kapitalisten.

Det bliver endvidere til en Kamp h v e r D a g. Politikeren har kun Brug for Arbejderne paa de saakaldte „store Dage", naar han skal vælges ind i en eller anden Stilling. I Fagforeningerne er Arbejderne daglig Agitatorer, og Agitatorer for sig selv.

Den faglige Bevægelse byder endvidere den Fordel, at her behøves ingen Rigsdagsmænd, overhovedet i n g e n C h e f e r. Den enkelte Arbejder tager sit Tag i Fremskridtet med samme Virkning som den, enhver anden opnaar. Og medens Politikerne skændes om Førerrang og Taktik, peger den faglige Agitation enigt fremad mod den sociale Revolution, der er saa uendelig vigtigere end Rigsdagsmændenes hundrede Lovforslag, som alle har til Hensigt, at ingen Ting, navnlig ikke de selv, skal gaa i Stykker. Det er kun Arbejderne, der er virksomme, thi de rører personlig hver Dag ved G r u n d s t a d e n, deres Politikere gør det aldrig.

Endelig har Fagforeningsbevægelsen det umaadelige Fortrin, at under den er i n g e n A l l i a n c e r m e d B o u r g e o i s i e t m u l i g e. Den politiske Fører aander og lever ligefrem af saadanne Allancer; Verden har allerede set Barnumsfiguren „den første socialistiske Minister", Millerand; ham der sad i Regering sammen med General Marquis de Gallifet, Kommunemændenes, deres Kvinders og Børns Morder. Saa vildt begejstret har Social-Demokraten været for denne Humbug, at Borgbjærg paa sin Turne i Amerika har profeteret, hvordan vi her hjemme i 1912 vil være naaede til den første socialistiske Minister. Vi røber vel ingen amerikansk Hemmelighed ved at sige, at han hedder Borgbjærg.

Den Slags Allancer er utænkelige i Fagforeningerne. De fremmer kun Solidariteten mellem Arbejderne selv, nationalt og internationalt.

Men hermed er deres Begrænsning givet. De udrydder i k k e Lønforholdet, Kapitalismen. Der opnaas Lønforhøjelser gennem Strejker eller Trusler om Strejker, men disse Forhøjelser fører aldrig ud over en øjeblikkelig Fordel, aldrig til større Forbrugsevne; de anfægter ikke Systemet, Staten.

Tværtimod, Fagforeningerne har til Maal at f o r s v a r e L ø n n e n, og de vil altsaa i den Form f o r s v i n d e s a m m e n m e d L ø n s y s t e m e t. Af samme Grund er der ikke mere at vente for Arbejderne af Go on canny Agitationen (Gaa langsomt an, en Art Strejke, som er forsøgt især i engelsktalende Lande), og af le sabotage (den franske Form for Bremsning af Arbejdet). Hvis Systemet skal rokkes, er der kun én Vej: G e n e r a l s t r e j k e n.

(Fortsættes.)

J. J.

Fra Idiot-Anstalten

—o—

Sæt at der udbryder en farlig Ildløs i dit Hus. Saa kommer Brandvæsenet og frelser dig og din Familie og bjerger Jeres Gods og Ejendele. Bagefter sender Chefen for Brandvæsenet dig saa en Regning paa 50,000 Kr. Du protesterer, men han gaar til Domstolene med sin Regning, og de dømmer dig til at betale.

Ikke sandt, dette her vilde enhver anse for en Galehushistorie?

Men i Søndags kunde man i alle københavnske Blade, fra Social-Demokraten til Vort Land, læse følgende uden nogen som helst Indvending fra de forenede Redaktioners Side:

> S ø r e t s d o m. Der tilkendtes ved Rettens igaar afsagte Dom Svitzers Bjergningsentreprise 50,000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra 14. November 1906, for at have bjerget Dampskibet „Mistral" af Marseille, ført af Kaptajn Eymery, hvilket Skib strandede paa Nordsiden af Ørhage i Nærheden af Hanstholm den 1. September f. A. om Aftenen.

Saadan er altsaa Kulturen i vore Dage. En forlist Besætning plyndres af dem der „redder" den, omtrent som naar i gamle Dage Præsten i Spidsen for alle Sognebørne gik ned til Stranden og slog de Skibbrudne ihjel og tog deres Gods.

Det hed S t r a n d r e t. Og saadan hedder det altsaa endnu.

R a v a c h o l.

Teatret

—o—

„Morbus Tellermann", Storstadsdrama i 5 Akter af H e l g e R o d e.

—

Hvor Publikum dog er taalmodigt! Hvor det er sløvt, hvad det dog finder sig i, naar det gaar i Teatret!

Det døjer en svensk Begynders ganske udramatiske, meget velmente Dialoger „Gertrud" og griber Anledningen til at le med god Grund over et uheldigt Sceneårrangement og en uheldig Skuespiller — ligesom Skoleborn —, da det bliver snydt for det Drama, som det havde ventet at se og opleve. Og Fru Betty Nansen, der ikke har gjort Lykke, skælder det stikkelige Publikum ud efter Noder, for „en sammenløben Hob", ganske ubehersket, medens hun til Brug for en Tournée roser de svenske. Fru Nansen benævnes derefter „modig", og Hr. Herman Bang arrangerer med et helt Møblement Borddans og Stolegang ved Hr. Marers „Literære Aftener", hvor han lovpriser Fru Nansen og takker Publikum til, fordi hun ikke naaede at binde den Magt over Sindene som nu engang er al Kunsts Sangbund.

Publikum klappede ad Hr. Bang der som Reklamør har modsagt sig selv hver anden Dag og gjort sit Bedste for at vildlede Publikum.

Man kan ikke give Fru Nansen og Hr. Bang bedre Raad end, at de, hver Gang de optræder, forud proklamerer, hvad det godmodige Publikum skal mene om dem.

Man kunde ogsaa give vort altfor petteranstændige og frygtsomme Publikum det Raad: at hysse og pibe og trampe ad det Møg, der bydes, som det sker i de fleste andre Lande. Og det var maaske det bedste, der kunde ske.

Fru Nansen og Hr. Bang har Ret til at skælde Publikum ud — fordi deres Ukvemsord blev taalt.

Det er snart utaaleligt, hvad der bydes et modtageligt og oplagt Publikum som Skuespil — Komedie eller Drama eller Tragedie — slet og forjasket Iscenesættelse, forhastet Indstudering og tilfældig Skuespilkunst. Og det er ikke underligt, at Publikum bliver søvnigt efter Dagens Slid, naar Intet holder det vaagent.

Se nu til Dagmarteatret! Hver fjortende Dag rabler det en ny Forestilling af sig, og det har givet sig selv den Spændetrøje paa, at det kun vil opføre danske Stykker. Denne Galskab har til Følge, at det spiller alt Slags ligegyldigt Juks, fordi dansk Literatur er saa arm paa Dramatikere som en Husmand paa Køer.

Korsaren

Den sidste Forestilling hedder „Morbus Tellermann", et 6 Akts Storstadsdrama af Helge Rode, og den er typisk dansk, ligesom den virkede gengangeragtig eller epigonagtigt.

Hovedpersonen, Professor Tellermann har opgivet et Professorat for ganske at vie sit Fædreland og Menneskeheden sine Kræfter til at bekæmpe en Sygdom, der kaldes Morbus Mac Neil.

Et smart Sensationsblad har udskrevet en Konkurrence for den, der har været virksomst til at finde Modgiften mod Sygdommen, som Redaktøren i den fede Overskrift giver Navnet „Den gule Død". Tellermann konkurrerer, men en anden, der anses for en Humbugsmager, faar Præmien.

Alt, hvad vi har hørt om Tellermann, er, at han er anset og hæderlig, stolt og stejl, at han ikke vil indlade sig paa Intriger og Skrabud og Visiter for at opnaa nogen Gunst.

Men saa overraskes vi saare, da vi ser ham første Gang. Da har han nemlig lige aflagt en Visit hos ét Medlem af Dommerkomitéen og møder nu hos Redaktøren, hans gamle Ven, for at tale sin Sag — akl netop som Sagen var afgjort i hans Disfavør.

Og i samme Øjeblik forgiftes denne stolte og stejle Karakter, saa at han tvivler om Værdien af sit Arbejde for Menneskeheden. Han bliver misundelig og mistænksom — saa lidt skulde der til: at han ikke fik et Sensationsblads Præmie! — han skyder sin Hustrus Kærlighed fra sig, han jager sin trofaste Assistent bort, just som denne gør en vigtig Opdagelse angaaende Sygdommen, han skaber sig mere inhumant og svindleragtigt end overhovedet tænkeligt. Han opfinder et Serum, om hvis helbredende Kraft han i høj Grad tvivler, bare for at tilfredsstille sin Ærgerrighed. Men da hans medfødte Hæderlighedsmani ikke er forbundet med sin Modsætning Svindlertalent, har Stakken intet Held med sig og lider endda Helvedeskvaler. Under en Epidemi bliver hans første Forsøgskanin den Redaktør, som mod bedre Vidende eller rettere Tro, gav Præmien til hans Modstander, og Redaktøren maa lade Livet.

Imidlertid bliver hans egen lille Datter syg, og hun helbredes af hans bortjagne Assistent.

Da Folkevitligheden — ganske meningsløst, eftersom Tellermann kun har slaaet ét Menneske ihjel — døber Sygdommen om til Morbus Tellermann, tager Fæet Gift.

Dette kaldes et Storstadsdrama, skønt det efter Milieuets Art snarere kunde foregaa i Snoldered, og det er, som man ser, en ægte Efterkommer af Firsernes ligegyldige Samfundsdramaer eller Samfundsromantik.

Hvor i Alverden vil nogen forlange, at vi skal tage en saadan selvgod Slapsvans, en saadan Dr. Hjælpeløs alvorligt! Her, saa lidt som i de øvrige Figurer findes Gran af værdifuld Menneskeskildring — de andre bruges bare til at belyse den skiollede Hovedperson, naar lige undtages Hustruen, hvis haabløse Kamp for at bevare sin Mands Kærlighed er saa smuk i sit Udtryk. Om hendes Tragedie kunde Stykket bedre have handlet.

Allerbedst kunde Stoffet dog være behandlet som en Komedie eller rent som Farce. Hvis Gustav Wied ikke allerede havde skrevet sin Klovnstreger om de „ranke Viljer", var her jo en ren Lækkerbisken.

Men hvis der skulde skrives Dramaer og Tragedier om alle de brave og hæderlige Borgere, der ikke kan klare den uden Humbug, fik Digterne sgu nok at gøre. Det Sludder hører vi nok af hver Dag.

Hvad vilde man sige om et Stykke, hvor en Digter opgiver at skrive det bedste, han kan, og laver „Publikumsbøger", fordi han ikke faar en Præmie eller et Legat — det Ancherske alvorlige eller Carl Møllers humoristiske eller Drachmanns festlige eller Otto Benzons komiske? Fordi han vrages for en mindre værdig og maaske derfor mere trængende? Det blev vist et godt Stykke. Lige saa godt som „Morbus Tellermann", om hvilket det uhyggelig vilde minde.

Den Slags „revolterende" Aan-
Den Slags „revolterende" Aander er der saamænd nok af. Om de taler eller flere Mennesker, det rager os ikke det ringeste. Men saadan er de fleste danske Skuespil, og da der ikke er bedre, og Publikum, den sammenløbne Hob eller Danaidernes Kor, derfor maa nøjes med en „Nyhed" i Stedet for et Diglerværk, gaar „Morbus Tellermann" nok ogsaa Abonnementet rundt, til der kommer en Afløser af samme Skuffe.

Publikum er taalmodigt.

Hvor længe?

Jens Pedersen.

Arbejdsløshed
som
fast Institution

—o—

Den gamle Social-Demokrat i Farimagsgade er himmelhenrykt over, at Folketinget i Lørdags har vedtaget en Lov om Arbejdsløshedskasser.

Bladet refererer, at P. Knudsen „kastede et interessant Tilbageblik ud over de danske Arbejderes Kamp mod deres frygtelige Fjende Arbejdsløsheden i den sidste Menneskealder". Hele Herligheden beslaar nu i, at i heldigste Tilfælde kan Arbejderne mod selv at betale mindst den anden Halvdel faa Statskassen til at give 250,000 Kr. om Aaret, og Kommunerne til maaske — det er meget tvivlsomt — at betale 160,000 Kr.

Paa den Maade vil Arbejdsløsheden her i Landet være ophøjet til en fast Institution, som styres af en Lov paa 23 Paragrafer. Og Social-Demokraten er som sagt stolt ved Tanken om, at vi saaledes kan faa vedtaget en ny kæmpemæssig Falliggaard med en Masse nye Funktionærer.

Der vil blive betalt de Arbejdsløse fra 50 Øre til 2 Kr. om Dagen, dog ikke for de første 6 Dage. Desuden er alle svagelige Personer udelukkede.

Loven vil utvivlsomt blive godkendt af Landstinget; den vil nemlig blive en mægtig Støtte for det bestaaende Lønsystem og for Vedligeholdelsen af de Arbejdsløses store Reservearmé, der er saa uundværlig i Kapitalens Tjeneste.

Elektricitet over det hele

—o—

Privatbanken har if. Medd. til Ritz. Bur. gjort Skridt til, saafremt det Rigsdagen forelagte Lovforslag om elektriske Stærkstrømsanlæg vedtages, at danne et stort Aktieselskab til Forsyning af hele Sjælland.

Ogsaa Landmandsbanken og en Række andre Selskaber vil blive interesserede i Foretagendet.

Det ny Selskab overtager Skovshoved Elektricitetsværk, som nu ejes af Aktieselskabet Tuborg-Klampenborg elektriske Sporvej, og anlægger desuden et andet stort Værk ved Kamosen i det nordvestlige Sjælland, samt muligvis et tredie i Nærheden af Næstved.

Den tekniske Basis for Foretagendet er et af Sporvejsdirektør Faber udarbejdet Projekt, hvorefter Elektriciteten fra de nævnte to eller tre Centraler gennem overjordiske Højspændingsledninger føres med en Spænding af 40,000 Volt til en Række Fordelingscentrer, hvor Spændingen sættes ned til 10,000 Volt. Med denne Spænding fordeles Elektriciteten til de forskellige Byer og Sognekommuner, hvor der indrettes Transformatorstationer, fra hvilke Elektriciteten afgives med den for Forbrugerne passende Spænding af 220 Volt.

Det er Tanken, at Fordelingen og Salget af Elektriciteten skal besørges af Kommunerne, ganske som om de hver havde deres eget Elektricitetsværk, idet den enkelte Kommune køber den fornødne Elektricitet af Selskabet som lavspændt Strøm ved Transformatorstationerne. Hvor Kommunerne ikke selv ønsker at overtage Fordelingen, vil man søge Andelsselskaber oprettede.

Prisen vil blive saa billig, at Kommunerne vil kunne levere Belysningsstrøm til deres Forbrugere for 35 Øre pr. Kilowattime i Byerne, det vil sige samme Pris som i København, Frederiksberg og Hellerup, og 40 Øre paa Landet, hvilket for Tiden er den laveste Pris i Provinsbyer paa Sjælland. Prisen for Kraft vil blive under Halvdelen af Lysprisen.

Sølvsnorene
og
De samvirkende

—o—

Korsaren hos Funktionærerne

—

Det Spørgsmaal der i de sidste Par Aar har været mest brændende blandt Statsbanernes Funktionærer, det nemlig: om Funktionærernes Forening skulde indmeldes i de samvirkende Fagforbund, har nu fundet en foreløbig Løsning, idet en Afstemning har givet det Resultat, at Funktionærerne ikke kommer ind under de samvirkende Fagforbund.

Optællingen af Stemmerne viser, at 90 pCt. af Personalet har deltaget i Stemmeafgivningen. Der er afgivet ialt 4490 Stemmer. Deraf er der 2628 for Indmeldelsen, og 1525 imod. Det bliver 62,9 pCt. der har stemt Ja, og 33,9 pCt. Nej. Nu byder Foreningens Love imidlertid, at der skal være to Trediedele Majoritet for Indmeldelsen, og dermed er den altsaa forkastet.

For at erfare, hvorledes Funktionærernes Syn er paa den foreliggende Situation, har vi henvendt os til forskellige Ansatte ved Stationerne her i København. Paa Frederiksberg Station træffer vi Portørerne 98 og 358; det er begge yngre Mænd. De er slet ikke overraskede over Resultatet, og de mener, at det særlig er Sjællænderne, der er imod Indmeldelsen, hvorimod Jyderne er stemt for at Funktionærerne kommer ind under de samvirkende Fagforbund. Paa Godsbanegaarden taler vi med et Par ældre Portører Nr. 137 og 377, og deres Mening gaar i samme Retning som Kollegernes ude paa Frederiksberg. Tilsidst aflægger vi Besøg paa Hovedstationen; her træffer vi Stationsbud Jakobsen, en ung Mand der har en klar Forstaaelse af Forholdene. Han udtaler sig saaledes:

— Det er et meget forkert Tidspunkt, Bestyrelsen har valgt til denne Afstemning. Vi skulde have ventet til April og set, hvad Jernbanekommissionen til den Tid vilde have budt os. Havde Funktionærerne ikke synes om Kommissionens Forslag, da havde de temmelig sikkert stemt enstemmig for en Indmeldelse i de samvirkende Fagforbund. Naar der nu er saa mange, der har stemt imod, er det fordi de er bange for, at en Indmeldelse skulde virke som en Knytnæve mod Kommissionen og derved skade Funktionærerne.

Reporter.

Magt

—o—

Arbejderne paa de parisiske Elektricitetsværker har i disse Dage leveret en rask lille Strejke.

De lagde simpelthen Byen i Mørke, lukkede Teatre, Varieteer og Postkontorer, standsede Jærnbaner og Sporvogne, hindrede Bladene i at komme ud, og mobiliserede Storborgerne og hele Politistyrken.

Saa uhyre en Magt udøvede 1200 Arbejdere over en By paa henved 3 Millioner Mennester. Og Byen gav efter; Strejken sejrede.

Vi har her et lille Billede af det franske Proletariats Kampmaade. Der bryder de sig ikke om „den første socialistiske Minister" og alle hans overfedede Rigsdagsmænd. Arbejderne siger: Tak, vi kan selv!

Hos os hedder det altid: Ærede Vælgere, nu kan I stemme, saa skal vi regere! Og naar det spørges, at et eller andet politisk Nul er valgt, saa jubler godtroende Arbejdere i Takt efter gamle Wiinblad og den stærke Samson P. Knudsen: Stor Sejr for Socialdemokratiet i Sengeløse!

Korsar.

Karnevals-Velgørenhed.

—o—

Venstreblade, Højreblade og socialdemokratiske Blade er lige vildt begejstrede over, at København i næste Maaned skal have en saakaldet „Samfundsuge".

Den begynder efter de allierede Avisers Beretning med et Foredrag af Fru Emma Gad om Skønhed og Harmoni i Hjemmene (Fruen er gift med en Admiral). Desuden holder en Række ansete Politikere og deres Damer i Dagens Løb Foredrag om Selvopdragelse, Orden og Fredhellighed, Hjemmets Interesser, og der bliver lavet en Udstilling af kunstneriske Møbler, Stuekultur, Blomster, Akvarier, Musik osv. Næste Dag er „Barnets Dag" med et yndigt Foredrag af Herman Trier om Barnet og Æventyret. Saadan gaar det videre med Løjerne, indtil der sluttes af med en Samfundsdag, paa hvilken Dr. Moltesen underholder os om Oplysningsarbejdet i de lavere Klasser, og Professor Wilkens taler om Arbejdets økonomiske Side.

Samtidig skal der rasles gennem Byen med Pengebøsser. Og som Festmarskaller fungerer de Herrer Cavling og Wiinblad, den sidste i en elegant Karnevalsforklædning forestillende den sociale Revolution.

Rousseau.

Revolte

—o—

Dette er Fortællingen om en Arbejderfører, der var Mand helt igennem.

— Det var kort før Krigen i 1870.

I Paris var der i Januar og Februar Maaned et uhyre Røre med Kejserdømmet; det naaede Kogepunktet, da Prins Pierre Napoleon „Fætteren", myrdede Journalisten Victor Noir, der var kommet til ham for at underhandle som Sekundant i en Duel (Napoleon blev senere frikendt af en Jury). Rochefort havde bl. a. skrevet en Artikel i La Marseillaise, der begyndte saaledes: „Jeg har hidtil været naiv nok til at tro, at en Bonaparte kunde være andet end en gemen Morder".

Saa kom Victor Noirs Begravelse, hvorunder Rochefort saltitt havde Revolutionens Udbrud i sin Haand; et Ligfølge paa 200,000 Mennesker ventede kun paa et Vink af ham, men skønt hans Tilhængere sloges oven paa Ligvognen for at faa den kørt ind i Paris fra Forstaden Neuilly, vægrede han sig. Han vidste, at Regeringen allerede Dagen forud havde samlet en hel Hær ved Portene. Der flød intet Blod, men alligevel blev der udstedt Arrestordre mod ham, og nu følger Beretningen om den første Barrikade for Kommunen.

— — Der skulde holdes et Arbejdermøde i Rue de Flandre, op imod Belleville Kvarteret, Kl. 8 Aftenen den 7de Februar, og Rochefort ventedes. Socialisten Gustav Flourens havde allerede aabnet Mødet for fuldt Hus, da der kom Efterretning om, at Rochefort var bleven arresteret paa Vejen til Rue de Flandre.

Man maa nu vel erindre, at Situationen var denne: hele Paris besat af Militær og Politi, Kejseren i Tuillerislottet, alle Autoriteterne fra „Tøjhuset" til Kasernerne i fuld Funktion. Der var altsaa absolut intet at haabe for Mødets Dirigent, der stod med en Politiassistent ved sin Side. Men han havde sit Lands Blodet sig, og hvad gør han?

Da Raabet „Rochefort er arresteret" fylder Salen, trækker Flourens en Revolver og en gammel Infanterisabel frem og siger til Forsamlingen:

— Borgere, Øjeblikket til at marschere mod Kejserdømmet er kommet.

Dermed vender han sig mod den himmelfaldne Politiassistent med de Ord:

— Borger, jeg arresterer Dig, og holder ham Revolveren for Brystet. Og da Politimanden blev angst for sit Liv og begyndte at tale om sin Hustru og sine Børn, lagde Flourens til:

— Vær ikke bange, Republikanere myrder ikke. Og nu, Kammerater, op med Marseillaisen (den var forbudt) og leve Republiken!

Med Politiassistenten i den ene Haand, den gamle Sabel i den anden og til Slagsangens Toner gik det saa afsted ud paa Gaden, gennem to Rækker Politibetjente ved Indgangen til Salen, som ikke vovede at røre sig, omtrent uden andre Vaaben end Dirigentens. Felttogsplanen, født i samme Øjeblik, var at bygge Barrikader i Forstæderne Belleville og la Villette, men da Flourens naaede lidt op ad Højderne, havde han ikke mere end et Hundrede Mand med sig foruden Assistenten. Det gik da op for ham, at der maatte skaffes Vaaben, og han marscherede nu lige løs paa den nærmeste Kaserne. Forinden standsede han en Omnibus i Faubourg du Temple og lod den vælte tværs over Gaden som Begyndelse til en Barrikade. To Soldater, der i det samme spadserede forbi, blev afvæbnede med det gode, og de næste ankommende Omnibusser lagdes til den første.

Men ved Kaserneporten traf han en Sergent og tre Soldater, „Slaver af Disciplinen" siger han selv, som nægtede at udlevere deres Vaaben og truede med at give Ild. Han søgte forgæves at overtale dem. Da han imidlertid var bleven forholdsvis ene, valgte han at rykke videre med sin Fange, og paa hele Vejen lod han Gassen slukke. Materialerne fra et Hus under Opførelse i Rue de Paris blev i Forbigaaende trukket frem til en ny Barrikade, og i en Sporvognsstald tog han flere Vogne, som blev kørt om i Sidegaderne.

Imidlertid fik han at høre, at der var Geværer i Belleville Teatret. Med ti Mand gik han da løs paa Teatret, og her var en af hans Ledsagere nær bleven slaaet ihjæl af fire „Individer", formodenlig Skuespillere, mod hvem han maatte bruge sin Revolver. Geværer fik de dog ikke. Samtidig synes Flourens at have ladet Politiassistenten løbe hjem til Kone og Børn.

Da han kom ud paa Gaden igen, sloges man allerede ved Barrikaden i Faubourg du Temple. En Snes unge Mennesker forsvarede den imod et helt Chok af Politibetjente og Municipalgardister til Hest, og Flourens ilede sine Venner til Hjælp, Overfrakken over Armen, Revolveren i højre, Sablen i venstre Haand.

Han var selv den sidste paa Barrikaden. Han stod op imod en Mur og holdt sig tre Betjente fra Livet, saaret i den ene Skulder, da en Officer i det samme kom løbende efter en lille Flok Flygtninge og raabte: Arrester dem! De tre Betjente slap Flourens, og han, hvis Beretning er konstateret ogsaa af andre, slutter med følgende triste Ord: „Jeg var nu fuldstændig alene. Jeg gik om ad en Sidegade og naaede hjem hos en Ven."

Et Øjeblik efter var Faubourg du Temple fuld af Tropper. Kl. $1^1/_2$ Nat var alt tilsyneladende roligt.

Kort efter faldt Kejserdømmet.

J. J.

Patteborn

—o—

Social-Demokraten har endelig opdaget, at der er kommet et nyt Blad. Hvorfor maatte Arbejderne ikke ogsaa nok faa det at vide? Er de rene Patteborn, der skal skaffes?

Altsaa forleden tog Social-Demokraten Mod til sig og fortalte Arbejderne, at der var kommet et nyt Blad. Dog, Forsigtighed er en Borgmester Jensen-Dyd, Social-Demokraten nøjedes med at fortælle, at det nye Blad hedder „Seminarist-Bladet", at det udkommer en Gang om Ugen, og at det er udgivet af et Aktieselskab med C. P. Jensen som ansvarhavende Redaktør. Aktiekapitalen skal efter senere Oplysninger være paa 7 Kr. 50 Øre og Oplaget, der heltograferes, paa ca. 50 Eksemplarer.

Se, saa meget fik Arbejderne at løbe med, da de faldt til Patten forleden Dag. Mere har de ikke godt af, — foreløbig. Navnlig har de ikke godt af at faa noget at vide om Korsaren. De maa lutte videre paa Seminarist-Bladet og hvad ellers den gamle Goldamme i Farimagsgade byder dem.

Jean Jacques.

Mig selv og min Næste

—o—

Skulde man tro de Forsikringer, man faar af sine Medmennesker om deres eget uegennyttige Sindelag, maatte man bestemt antage, at vi endelig var naaet ind i den Guldalder, Kristendommen engang drømte om at realisere; en Tid hvor Broderkærligheden var sat i Højsædet, og hvor hver især blot havde Tanke for at hjælpe sin Næste efter Evne.

I hvert Fald er det sikkert at „Uegennytte" er det mest udskregne, men tillige mest misbrugte Ord, vi kender for Tiden. Læser man f. Eks. Bladene, skulde man tro, at de alle vår startede udelukkende paa den Basis at virke for Velsignelse blandt Menneskene. Overalt er det lutter Humanitet og Uegennytte, enten i Form af Oplysning for de fattige i Aanden, Klagesange for de stakkels skrøbelige, Formaninger til de ugudelige og Ros og Smiger til de artige. Ligefra den første Tekstspalte til den sidste er det en eneste Lovsang til det kære Folk, en ængstelig Omhu for det heles Ve og Vel. Selv det værste og mest intetsigende Sjat, de tarveligste Skandalehistorier og det tommeste Byssladder, alt iklædes det menneskevenlige Formaals Klædedragt. Med dydig Harme bringer man det til Torvs, udpensler det paa det nøjeste, fremstiller det i overdrevent spraglede Farver, og medens Redaktører og Udgivere begærlig sidder og tæller efter flere Skandaler og Ulykker, som kan give Grunker i Kassen, fylder de Bladet med spaltelange Moralprædikener og Jerimiader over det slete.

Hvad der gælder for Pressen, gælder ogsaa for alle de andre Foretagender, der startes i det almene Hensyns Navn. I Politik og Religion, i Foreninger med det ene eller andet Formaal, overalt — endog i ganske almindelige Privatgeschæfter er det Barmhjertigheden, Humaniteten, der er den drivende Kraft. Spekulationen, Egoismen, den personlige Fordel — alt det er kun Biting, man halvt nødtvunget tager med for dog at have lidt for sin Ulejlighed.

Saaledes foregiver man i alt Fald. Naar en Politiker arbejder sig opad paa Samfundsstigen, er det fordi — udelukkende fordi han saa inderlig gerne vil sine Medmenneskers Vel; naar en Spekulant starter et Dag- eller Ugeblad, er det af lutter Omsorg for det kære Folk; naar en Præst prædiker Dyd og Kristendom, er det af inderlig Kærlighed til sine stakkels vildledte Medmennesker; ja selv naar en Pengepuger aabner en Aagerforretning, er det dikteret af uegennyttige Grunde, han vil saa gerne hjælpe de Stakler, som trænger. Vilde han hævde det modsatte og sige, at han kun handlede i egen Interesse, og at hans Hensigt var at snyde sine Medmennesker alt det han orkede, risikerede han, at han ikke fik en eneste Kunde.

Naturligvis er der ingen der tror paa, at alt hvad der foregives at være Uegennytte i Virkeligheden ogsaa er det. Enhver ved saaledes, at Aagerkarlen ikke laaner sine Penge ud, fordi han vil gøre godt, ligesom Forretningsmanden ikke sælger sin Vare for Publikums Skyld, men for sin egen. Men en meget stor Del af den Humbug, der drives, staar virkelig i Publikums Øjne som den reneste Menneskekærlighed, og det gælder særlig om den Slags, der stiller med et religiøst eller politisk Formaal.

Sandheden er imidlertid, at alle uden Undtagelse kun handler i egen Interesse. Politikeren, som foregiver at arbejde for det almene, arbejder kun for sig selv; hans Maal er at stubbe sig selv frem, saa kan han for den Sags Skyld være Socialdemokrat eller Højre- eller Venstremand; det forandrer ikke Sagen. Præsten, som beder til Vorherre for Betaling her eller hisset, gør det ogsaa kun af egoistiske Grunde. Bladmanden, som oplyser eller fordummer sine Læsere, som kæmper for Frihed, Lighed, Humanitet, Dyd og Moral og Fanden og hans Pumpestok, — ogsaa han er i Reglen Spekulant, selv om han pynter sig nok saa meget med Idealer og reelle Hensigter.

Det er da ogsaa en ganske latterlig og forkastelig Tanke, at der skulde være noget nedværdigende i at arbejde for sine egne Interesser, og naar man nu om Stunder tager Afstand fra dem, der aabent erkender Egoismen, er det fordi man saa længe har faaet tudet Ørene saa fulde af al Slags humanistisk Hykleri, at man er bleven blindet deraf. Man tror, at det bør være Menneskenes Opgave at ofre sig selv til Fordel for det almene.

Selvfølgelig er der jo nok dem, der opofrer sig eller arbejder for det fælles; men de gør det absolut ikke af overdreven Kærlighed til deres Medmennesker, men kun fordi deres egne Interesser falder sammen med det fælles, altsaa af ren Egoisme, og det siger sig selv, at hvis ikke al denne foregivne Uegennytte var det forteste Hykleri, vilde Verden være et helt Paradis at leve i. Fattigdom og Elendighed vilde slet ikke kunne eksistere, Menneskene var ligefrem nødt til at være lykkelige.

Som en blodig Ironi mod alt dette Barmhjertighedsskvalder virker en lille Meddelelse, som forleden Dag stod i Bladene. Det var en ung Russer, en af de stakkels landflygtige Oprørere, som fredløse flakker fra Land til Land, der nu var fundet paa Gaden, død af Sult og Kulde. Midt i denne Sværm af Humanister og Menneskevenner, midt mellem Dynger af Fødevarer og Tusinder af ledige Lejligheder, midt i et Samfund, som prædiker Næstekærlighed, Dyd og Kristendom, midt mellem en Flok af Farisæere og tlynlende Hyklere lagde han sig til at dø, — sultede og frøs ihjel, uden at en eneste rakte ham en hjælpende Haand.

Proletarorganet Social-Demokraten mælede ikke et Ord derom. Nu da Lederne er begyndt at blive daglige Gæster paa Amalienborg, har deres Idealer jo ændret sig lidt, deres Næstekærlighed giver sig Udslag paa en anden Maade end før. At de dog stadig arbejder for det heles Vel, vilde man have faaet at se, i Fald samme Russer i Stedet for at lægge sig til at dø havde taget selv for at opholde Livet; thi saa havde man Dagen efter uden Tvivl kunnet læse en lang Nyhed i Bladet med Overskriften: „En russisk Tyvelnægt".

Altruisme er godt, for dem der leder og stovler Pengene ind, Hykleri er ogsaa godt, thi uden det bliver man simpelthen ikke Leder. Men Egoisme — føj for Satan!

Sophus Rasmussen.

Vi kommer lejlighedsvis tilbage til ovenstaaende Æmne.

Red.

Dagbogen

—o—

Strejke.

Sikkeborg, 11. Marts. (R. B.) Arbejdet er i Dag nedlagt hos Entreprenør Brøchner-Larsen, som har Sikkeborg—Langaa Baneanlæg i Entreprise.

Strejken omfatter 70 Mand. Arbejderne er paa 5 a 6 nær uorganiserede. De forlanger samme Arbejdsløn, som udbetales de organiserede Arbejdere i Sikkeborg, hvilket vilde blive en Forhøjelse af 3 Øre i Timen.

Det viser, at de uorganiserede Arbejdere altid er daarligst stillede og snarest mulig burde slutte sig til deres Fagfæller.

Strandvasker.

København, 11. Marts. (R. B.) Svitzers Bjærgningsdamper „Kattegat" traf i Gaar Eftermiddags udfor Gilleleje en svensk Skonnert, der var kæntret, men flød paa Lasten. I Rigningen fandtes en Mand fastsurret, men han var død, da „Kattegat" traf Skonnerten, hvis Navn ikke kunde ses. „Kattegat" tog Skonnerten paa Slæb og bugserede den til udfor Hornbæk, hvor Slæbetrossen sprang. Skonnerten skal senere være drevet i Land ved Ellekilde-Hage.

Liget af den fundne Mand blev bragt i Land i Helsingør.

Udenvælts

—o—

Skabt som en Hollænder

Haag, 11. Marts. (Ritz. Bur.) Der har i Holland dannet sig en Nationalkomite med det Formaal at forberede en Hyldest til Prins Heinrich for hans modige Optræden ved Damperen „Berlin"s Undergang. Prinsen har imidlertid ladet Komiteen vide, at han ikke kan modtage en saadan Hyldest, da han kun har gjort sin Pligt som Hollænder.

Fra Skydebanen

Sofia, 11. Marts. (Ritz. Bur.) Ministerpræsident Petkow er idag, da han sammen med de andre Ministre spaserede i Borishaven, bleven dræbt af en afskediget Embedsmand ved tre Revolverskud. Handelsminister Grenadjew er bleven saaret i Armen.

Zarens Penge

—o—

Er det nu ogsaa hans?

Et Par københavnske Blade fortæller som den selvfølgeligste Ting af Verden, at Zaren og hans Familie ejer det meste af Rusland. De skriver:

— Zarens Indtægter flyder af tre Kilder, nemlig af Statskassen, af de kejserlige Domæner (det tidligere Kirkegods) og af de saakaldte Kabinetsbesiddelser. Af Statskassen har Kejseren Indtægt som Suveræn; de kejserlige Domæner er fælles Ejendom for Huset Romanows 61 Medlemmer, men forvaltes af Zaren som Slægtens Overhoved. Kabinetsbesiddelserne endelig er Zarens personlige Ejendom i Egenskab af Hersker.

Over de Besiddelser, som Zaren eller hans Slægtninge yderligere ejer som Privatfolk, har der ikke kunnet gives nøjagtige Oplysninger kun ved man, at de er meget betydelige. Af Statskassen faar Zaren aarlig 30 Millioner Kr., hvoraf Omkostningerne ved den kejserlige Hofholdning dækkes. Den regerende Kejserinde og Enkekejserinden har hver 400,000 Kr. i Aarsindtægt Ethvert af Zarens Børn faar fra sin Fødsel og til det 21. Leveaar 80,000 Kr. aarlig. Tronfølgeren dog 2 Millioner Kr. aarlig.

Det russiske Zarhus' Hovedindtægtskilde er imidlertid ikke Statskassen, men de kejserlige Domæner Disse Landejendomme dannede tidligere Kirkegodset og gav i Middelalderen Gejstligheden enorme Rigdomme. Den russiske Kirke er vel endnu den Dag i Dag rig; men med dens Godser gik for et Hundrede Aar siden dens største Rigdom over i Romanovernes Besiddelse. De kejserlige Domæner dækker et Fladerum af 1540 Kvadratmil, det vil sige, de er i Udstrækning større end Irland. Omtrent to Trediedele heraf er Skov og giver en god Indtægt. Det fra Arkangel stammende Træ er en Verdensartikel; fra Belovezh-Ejendommen sælges aarlig 2 Mill. Kubikfod Træ; en anden Besiddelse i Vologda leverer aarlig 200,000 Træer til Bearbejdning i de derværende kejserlige Savmøller Den resterende Tredidel af de kejserlige Domæner er de bedst kultiverede Agerjorder. De største Vinbjerge i Rusland, der producerer Landets bedste Vin, er kejserlig Ejendom; de omsætter aarlig for næsten 3 Mill. Kroner. I Samora er en kejserlig Sukkerfabrik, der aarlig leverer 1500 Tons Sukker. Paa over et Hundrede Steder udnyttes Landets Mineralrigdom for kejserlig Regning. Den største Del af det opdyrkede Land er dog bortforpagtet. Den aarlige Nettogevinst paa alle disse Herligheder er omkring 40 Millioner Kr.

Den tredie og tillige den betydeligste af den russiske Herskers Indtægter danner Kabinetsbesiddelserne, hvis Udbytte tilfalder Zaren personlig. De eneste Tal, man har til Bedømmelse af Udbyttets Størrelse, er det Omfang, Ejendommene har, og det svarer da omtrent til Frankrigs Fladeindhold. Kabinetsbesiddelserne ligger næsten alle i Sibirien, og omfatter bl. a. de bedste og største Guld- og Sølvminer; men kun en Del af dem udnyttes endnu. Ved Siden af Guld og Sølv venter Kobber, Jern, Platin og andre Ertser paa at drages frem fra deres Leje og bringe yderligere uoverskuelige Millioner i Hænderne paa Herskeren over alle Russer.

— Vi finder, at det er nærmest ækelt at læse om.

Ægteskabs-Drama

—o—

Paris, 11 Marts. (R. B.) Jastes forsøgte en Karetmagersvend Soliboi, der sammen med sin Kone var taget ind paa Hotel Montmartre, at kvæle sin Kone.

Da Hotelejeren og en Opvarter søgte at hindre ham heri, trak han en Revolver frem og dræbte Opvarteren og saarede Hotelejeren, hvorefter han flygtede. Han forfulgtes af en Politifunktionær Monnier og en Underløjtnant i Koloniinfanteriet Cupillat, men trak saa igen sin Revolver, dræbte Monnier og saarede Cupillat. Saa først lykkedes det Politiet at overmande ham.

Han maatte beskyttes mod den rasende Folkemængde, der vilde lynche ham, — vistnok uden at forstaa noget af det hele.

To smaa Prædikener for Damer

Af Anatole France.

—o—

Der var en Gang i en By en Frue, som hed Odette, og som til sin Ulykke havde et kønt Ansigt og en velskabt Krop. Hun gik i Kirke med en stor Hat og en Kaabe foret med trefindstyve Zobelskind. Men da hun var hengiven til Kærligheds-glæder, bragte denne store Hat og disse trefindstyve Zobelskind, hvormed hun viste sig overalt i Byen, den evige Fortabelse over en Mængde Mandfolk, hvoriblandt tre Adelsmænd, en Prokurator og to Præster.

Fru Odettes Sjælesørger malede Helvede og Himmerige af for hende for at faa hende til at være pæn og anstændig. Han jagde til hende:

— Tror De, Frue, at noget Fruentimmer med det Liv, De lever, er kommet i Himmerige efter at have forført en Højesteretsadvokat og endog bedrevet Hor med en Gejstlig? Tror De nogen from Kvinde er bleven salig ved at vise sin Barm frem?

Men den brave Sjælesørgers Formaninger virkede ikke, og Fru Odette blev med hver Dag mere koket og forfængelig.

Saa en Gang fik Præsten en Anmodning om at rejse til Paris for at prædike imod den voksende Spillelyst, og da han sagde Farvel til sit smukke Sognebarn og som sædvanlig havde formanet hende til at opgive sit ryggesløse —

4)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—o—

I Gaar ved Aftensmaaltidet fortalte Du os om Øvrigheder og Præster; jeg ved ikke, hvad det er for Personer, Du kalder Øvrigheder og Præster, og hvis Myndighed bestemmer Eders Levevis, men sig mig, er de Herre over det gode og det onde? Kan de gøre det retfærdige uretfærdigt, og det uretfærdige retfærdigt? Beror det paa dem, om det gode kan knyttes il skadelige Handlinger og det onde til uskyldige eller nyttige Handlinger? Du vilde ikke kunne tænke Dig noget saadant; thi hvad dette angaar, da vilde der hverken være sandt eller usandt, godt eller ondt, skønt eller stygt, med mindre det behagede din store Arbejder, dine Øvrigheder, dine Præster at bestemme saaledes, og fra den ene Stund til den anden vilde Du nødes til at skifte Tanker og Handlinger. En Dag vilde en af dine tre Herrer sige til Dig: „slaa ihjel", og Du vilde i dit Indre være forpligtet til at slaa ihjel; en anden Dag: „stjæl", og Du vilde være forpligtet til at stjæle; eller: „spis ikke af denne Frugt", og Du vilde ikke vove at spise af den. „Jeg forbyder Dig at røre denne Plante eller dette Dyr", og Du vilde vel vegte dig derfor. Der er ikke det gode, som man ikke kunde forbyde Dig, ikke det onde, som man ikke kunde befale Dig. Og hvad vilde der blive af Dig, dersom dine tre Herrer i indbyrdes Uenighed fandt paa at tillade, befale og forbyde Dig den samme Ting, hvilket jeg vel kan tænke ofte hænder? For da at behage Præsten maa Du lægge Dig ud med Øvrigheden; for at tilfredsstille Øvrigheden maa Du gøre den store Arbejder imod, og for at vinde den store Arbejder maa Du handle imod Naturen. Men ved Du, hvad der da vil hænde? Der vil hænde det, at Du vil foragte dem alle tre, og at Du hverken vil blive Menneske, Borger eller Troende, men at det vil gaa Dig galt, at Du vil staa Dig slet med alle Slags Øvrigheder, slet med Dig selv, misfornøjet, forpint i dit Hjærte, forfulgt af dine taabelige Herrer, og ulykkelig som jeg saa Dig i Gaar Aftes, da jeg bød Dig min Hustru og mine Døtre, og Du svarede: „men min Religion! min Stand!" Vil Du vide til enhver Tid og paa ethvert Sted, hvad der er godt og hvad ondt? Saa ret Dig efter Tingenes Natur, efter dit Forhold til dine Lige, efter dine Handlingers Indflydelse paa dit eget og det fælles Vel. Det er Vanvid, dersom Du tror, at der i Verden, foroven eller forneden findes noget, som kan lægge til eller drage fra i Naturens Love. Dens evige Vilje er, at det gode skal foretrækkes for det onde, det fælles Vel for den enkeltes. Du kan befale det modsatte, men Du vil ikke blive adlydt. Gennem Frygt, Straf og Anger kan Du fordoble Tallet paa de slette og ulykkelige, Du kan forfordærve Samvittighederne og Sjælene, men de vil da ikke mere vide, hvad de skal gøre, og hvad de skal undlade. De vil være skræmmede op af deres oprindelige skyldfri Sorgløshed, de vil rolig begaa Misgærninger, de har mistet Ledestjærnen for deres Vandring. Svar mig oprigtigt: ligger den unge Mand i dit Land aldrig hos den unge Pige, til Trods for dine tre Lovgiveres udtrykkelige Befalinger og uden deres Tilladelse?

Præsten: Jeg løj, hvis jeg paastod det.

Oru: Hustruen, som har svoret kun at tilhøre sin Mand, giver hun sig aldrig hen til en anden?

Præsten: Intet er almindeligere.

Oru: Dine Lovgivere kan vredes eller ikke vredes; dersom de vredes, er de vilde Dyr, der bekæmper Naturen; dersom de ikke vredes, er de Taaber, som har udsat deres egen Myndighed for Foragt ved forgæves at ville forsvare den.

Præsten: De skyldige, der undgaar Lovens Strænghed, straffes af den offentlige Menings Dadel.

Oru: Det vil altsaa sige, at Retfærdigheden udøves af den fælles sunde Sans, som slet ikke findes i Folket, og at det er dets lunefulde almindelige Skøn, der træder i Lovens Sted.

Præsten: Den vanærede Pige kan ikke mere faa nogen Mand.

Oru: Vanæret! Men hvorfor?

Præsten: Den utro Kvinde bliver mere eller mindre foragtet,

Oru: Foragtet! Men hvorfor?

Præsten: Den unge Mand kaldes en lumpen Forfører.

Oru: En lumpen Forfører! Men hvorfor?

Præsten: Fader, Moder og Børn sættes udenfor det gode Selskab. Den letsindige Ægtemand regnes for et udsvævende Menneske, og den bedragne Ægtemand deler Skammen med sin Hustru.

Oru: Hvilket Væv af Besynderligheder opruller Du ikke for mig! Og dog har Du ikke fortalt mig alt; thi saa snart man tillader sig at bestemme efter eget Forgodtbefindende hvad der er Retfærdighed og hvad der er Ejendom, naar nogen berøver eller giver Tingene en bestemt Karakter, gør en Handling, snart god, snart ond, uden at spørge andet til Raads end sit Lune, da nedsætter, anklager, mistænker, bedrager, bedrøver, skuffer, udspionerer, udskælder og belyver man hinanden. Døtrene narrer deres Forældre, Mændene deres Hustruer, Hustruerne deres Mænd. De unge Piger — ja jeg er vis derpaa — de unge Piger kvæler deres Børn, mistænksomme Fædre foragter og forsømmer sine ... Mødre stiller sig helt af ved sine og overlader dem til deres egen Skæbne — kort talt, Forbrydelsen og Ondskaben vil vise sig i alle Slags Stikkelser. Jeg ved alt dette, som om jeg havde levet iblandt Eder. Det kommer af, at saaledes maa det være; det Samfund, hvis fortrinlige Ordning din Herre priser for Dig, kan kun være en Dynge af Hyklere der hemmeligt træder Lovene under Fødder; eller af Ulykkelige, som ved at underkaste sig dem, gør sig til Redskaber for den Straf, der ram-

Levned, spurgte han, om hun ikke havde et eller andet Ærinde, han kunde udrette for hende i den store By. Han tænkte, at hun vilde bede ham om at købe en god Bog, eller en Salmebog i Guldsnit. Men Fru Odette svarede lige straks:

— Kære, siden De skal til Paris, hvor man faar saadan smukke Spejle, saa vilde jeg være Dem uendelig taknemmelig, om De vilde købe mig et af de allersmukkeste.

Præsten lovede det og rejste.

Da den fromme Mand havde prædiket i Paris imod Spillelysten og den megen Verdslighed, rejste han hjem igen. Han besøgte straks Fru Odette og fortalte hende, at han havde besørget hendes Kommission.

— Se her, spejl Dem, Frue! sagde han.

Og han trak et Dødningehoved frem fra sin Præstekjole. Men ved dette Syn faldt Fru Odette forfærdet om paa Gulvet.

Den brave Præst hjalp hende op og sagde:

— Der har De just Deres rette Spejl, Frue. Ti dette Hovede, er der bleven mig sagt, er Hovedet af den smukkeste Kvinde i Paris. Hun var, hvad De selv er, og De vil uden al Tvivl en skønne Dag komme til at ligne hende.

* * *

En Koblerske tog sig paa at bringe en Ring til en Dame for at faa hende til at besøge en Herre og give sig hen til ham.

Hun bankede først paa hos en Frue fra Picardiet. Tjenestepigen kom og lukkede hende op. Men Fruen nægtede at tale med hende. Hun var ærbar.

Koblersken gik saa til en Dame fra Poitiers, der svarede hende:

— Vær saa god at sige til den Herre, i hvis Ærinde De kommer, at han gaar fejl, og at jeg ikke er nogen falden Kvinde.

Denne Dame fra Poitiers var ogsaa ærbar, men hun var det mindre end den første.

Koblersken gik nu til en Dame fra Tours.

— Ringen er unægtelig smuk, sagde denne.

— Den er Deres, hvis De vil have den.

— Nej, jeg vil ikke have den; min Mand vilde faa det at vide.

Denne Kvinde bedrev Hor i sit inderste Hjærte.

Koblersken gik straks til en Dame fra Lyon, som udbrød:

— Desværre, min gode Kone! min Mand er saa skinsyg, at han gærne skar Næsen af mig for at hindre mig i at faa Ringen.

Hende var der absolut ikke noget ved.

Koblersken skyndte sig nu til en Pariserinde. Det var en Taske, hun svarede frækt:

— Paa Onsdag er min Mand ikke hjemme, sig til ham, De kommer fra, at saa skal jeg komme og besøge ham.

Her har man alle Grader i Godt og Ondt hos Kvinderne fra Picardiet til Paris.

Men der er dem, der paastaar, at hende fra Lyon, som var bange for at faa Næsen skaaret af, var der mindre ved end ved Pariserinden, som ikke var bange for noget som helst.

Oversat af J. J.

Det ny Arbejdsmandsforbund.

Alle Oplysninger om Forbundet, om dets Love, om Regler for Optagelse saavel af Foreninger som af enkelte Medlemmer faas paa følgende Steder: Forbundets Kassererkontor, Stampesgade 7, St. V. Kl. 5—7 Eftermiddag.

St. Hansgade 4, St., Telefon 10,737, hver Form. fra Kl. 9—11, og Onsdag, Fredag og Lørdag fra Kl. 6—9 Aften samt paa Forbundets Kontor Overgade o. V. 28, 2. S., Telefon 29,119y. Hver Søndag Formiddag Kl. 8—12 og foreløbig hver Aften efter Kl. $6\frac{1}{2}$.

Hovedbestyrelsen.

Korsarens Central

— Til En fra Roskilde. Navnet Bistrup kommer af Biskopstorp, det vil sige fra en Gaard, der oprindelig hørte ind under Bispen i Roskilde. Sindssygeanstalten stammer fra 1808 og staar under Borgmester Jensen.

— Ung Dame. Slaa op i en Dejvifer; i det forreste Register finder De Navnene paa alle Teatre og deres Skuespillerpersonale. Vi interesserer os for Resten ikke for den Slags Ting.

— H. N. Købmagergade. Af socialdemokratisk Forbund kan De kun blive Medlem, naar De foreslaas af et af de gamle Medlemmer. I Forbundet findes der meget faa egentlige Arbejdere, men alle Førerne.

— Til flere. Den københavnske Rufferipresse vil ikke blive omtalt af os, uden for saa vidt den gør Partitjeneste for Social-Demokraten og bliver citeret med Hæder i dette Blad. Hvor vidt den gør Nytte ved Valgene i Forhold til den Skade, som den gør ved sine Tilbud til unge fattige Piger osv., maa Social-Demokraten selv om.

5 Øren

Korsaren holder Pris med de større Blade.

Det maa gaa op for Folk, at vi byder dem et Indhold, som de ikke kan faa andetsteds, hverken for 2, 5 eller 10 Øre. Og vi er selv klare over, at en Mængde Mennesker endnu ikke er intelligente nok til at forstaa denne Forskel paa os og de andre; men dem faar vi i Guds Navn undvære — til senere!

At vi vil finde Læsere blandt oplyste Mennesker i alle Samfundslag er vi sikre paa. Det har vi desuden allerede nu Beviser for.

Korsaren.

DØDE

Anmeldte for Københavns Skifteret. Den 11. Marts.

Tapetserer A. H. G. N: Klindts Hustru Else Kathrine. Bryggerknægt Jens Peter Anthonsen. Fabrikejer Fr. Bruuns Enke Christiane, født Bruun. Grosserer Carl Johan Wilhelm Menck. Fhv. Pottemager Hans Jacob Christian Diderik Michelsen. Frøken Anna Frederikke Kirstine Marie Krumbach. Frøken Alvilda Hansine Lund. Fhv. Fabrikant Ludvig Thomas Johan Boje. Grosserer Anton Nicolaj le Sage de Fontenay. Frøken Jacobine Johanne Meisling. Grosserer Louis Sophus Heinemann. Handelsmand Salomon Friedmann. Agent Jacobi Berendt. Bagermester Frantz Heinrich Paulmanns Enke Anna Margaretha, født Kurt. Fhv. Slibsbygger Jacob Theodor Neumann. Arbejderske Nelly Eleonora Aleksandra Jensen. Kobbersmed Alstrups Enke Laura Rasmine. Fisker P. Nielsen (kaldet Frandsen)s Hustru Ellen. Godsforvalter og Prokurator V. A. Severin Laurbergs Enke Johanne Georgine, født Schou. Frøken Ane Marie Kristine Hansen.

BEGRAVELSER

Tirsdag.

Nordre Kapel paa Vestre Kirkegaard. Læge Fabers Hustru Ellen, Kl. 2. Toldarbejder Botterns Hustru Anna, Kl. $12\frac{1}{2}$. Frøken Antonette Augusta Christiane Nielsen, Kl. 2. — Assistents Kirkegaards Kapel. Enke Dorthea Christine Jappe, Kl. $12\frac{1}{2}$. Frøken Pouline Rasmussen, Kl. $11\frac{1}{2}$. — St. Jakobs Kirke. Vognmand Jens Olsen, Kl. 1.

Onsdag.

Nordre Kapel ved Fasanvejen. Literat Leepas Hustru Aurora, Kl. $12\frac{1}{2}$.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. IPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

mer dem selv; eller af Taaber, i hvem Fordommen ganske har kvalt Naturens Røst, eller af forkrøblede Skabninger, i hvem Naturen ikke en Gang kræver sin Ret.

Præsten: Det ligner. Men gifter I Eder da slet ikke?

Oru: Vi gifter os.

Præsten: Hvori bestaar Eders Ægteskab?

Oru: I Overenskomsten om at ville bebo den samme Hytte og ligge i den samme Seng, saa længe vi befinder os vel derved.

Præsten: Og naar I nu ikke længer gør det?

Oru: Saa skilles vi.

Præsten: Hvad bliver der da af Børnene?

Oru: O, Fremmede! Dit sidste Spørgsmaal lod mig se til Bunds i dit Lands elendige Tilstand. Vid da, Ven, at her er et Barns Fødsel bestandig en Lykke og dets Død en Kilde til Sorg og Taarer. Et Barn er et kosteligt Gode, fordi det engang skal blive et Menneske; derfor drager vi ogsaa en ganske anden Omsorg for det end for vore Planter og Dyr. Et Barns Fødsel volder Glæde hjemme og ude; det er en Forøgelse af Lykken i Hytten og af Kraften i Nationen: det er to Arme og Hænder mere paa Otaiti; i Barnet ser vi en Agerdyrker, en Fisker, en Jæger, en Kriger, en Ægtefælle, en Fader. Naar en Kvinde vender tilbage fra sin Mands Hytte til sine Forældres, fører hun de Børn med sig, som hun bragte ham i Medgift; man deler de Børn, der er fødte under Samlivet, og man bytter saa vidt muligt Hunner mod Hanner, til enhver har omtrent lige mange Piger og Drenge.

Præsten: Men Børnene ligger længe til Byrde, inden de kan gøre Nytte?

Oru: Til deres Opdragelse og til de gamles Livsophold udsætter vi en Sjettedel af hele Landets Høst; denne Skat nyder de godt af overalt. Du ser saaledes, at jo talrigere en Otaitiers Familie er, desto rigere er han.

Præsten: En Sjettedel siger Du?

Oru: Ja, det er et sikkert Middel til at opmuntre Befolkningen til Ærbødighed for Alderdommen og interesserer den for Børnenes Bevaring.

Præsten: Vender Eders Ægtefolk ikke undertiden tilbage til hinanden?

Oru: Meget ofte; den korteste Varighed for et Ægteskab er dog fra Fuldmaane til Fuldmaane.

Præsten: Med mindre Hustruen bliver frugtsommelig, thi da bliver Samlivet vel i det mindste paa ni Maaneder?

Oru: Du tager fejl: Faderpligten som Skattepligten følger med Barnet overalt.

Præsten: Du talte om, at en Hustru bragte sin Mand Børn i Medgift?

Oru: Ja netop. Se, min ældste Datter har tre Børn; de løber omkring; de er sunde, de er smukke, de lover at blive stærke; naar hun faar Lyst til at gifte sig, vil hun tage dem med sig; de er hendes; hendes Mand vil hilse dem med Glæde, og hans Hustru vilde kun være ham saa meget kærere, om hun var svanger med et fjerde.

Præsten: Ved ham?

Oru: Ved ham eller ved en anden. Jo flere Børn vore Døtre har, desto mere søgte er de; jo stærkere og kraftigere vore unge Mænd er, desto rigere er de. Derfor, lige saa omhyggelige vi er for at bevare Pigerne fra at komme i Berøring med Mænd og Drengene fra Berøring med Kvinder før den frugtbare Alder, lige saa meget opfordrer vi dem til at avle, naar Drengene er udvoksede og Pigerne mandbare. Du begriber ikke, hvor stor en Tjeneste Du har gjort min Datter Thia, dersom Du har skabt et Barn i hende. Hendes Moder vil da ikke mere sige til hende ved hver Fuldmaane: „Thia, hvad tænker Du dog paa? Du er endnu ikke svanger; Du er nitten Aar, Du burde allerede have to Børn, og Du har ingen. Hvem skal tage sig af dig? Hvis Du spilder din Ungdom saaledes, hvad skal der da blive af dig paa dine gamle Dage? Thia, Du maa have en eller anden Fejl, der støder Mændene fra Dig. Ret Dig, mit Barn; i din Alder havde jeg allerede været tre Gange Moder“.

Præsten: Hvorledes beskytter I Eders Pigebørn og unge Mænd?

Oru: Det er Hovedformaalet for Opdragelsen i Hjemmet og det vigtigste Punkt i vore Samfundsforhold. Indtil to og Tyveaars Alderen, eller tre Aar ud over Avledygtighedens Indtræden, maa vore Drenge bære en lang Kappe og om Livet et Bælte. Vore Døtre tør ikke gaa ud uden Slør, før de er mandbare. At løse sit Bælte eller aftage sit Slør er Fejl, som kun sjælden begaas, fordi vi i Tide lære dem de sørgelige Følger deraf. Men saasnart Hannen har naaet den fulde Kraft, da Manddomskendetegnene ytrer sig vedvarende, og saasnart den unge Pige lider under en Modenhed, i hvilken hun er i Stand til Attraa, indgyde Attraa og tilfredsstille den paa en nyttig Maade, — da løser Faderen Bæltet af sin Søn og skærer Neglen af hans midterste Finger paa højre Haand; da tager Moderen Sløret af sin Datter. Han kan nu søge sig en Kvinde og søges af en saadan; hun kan vise sig offentligt med blottet Ansigt og nøgent Bryst, modtage eller afslaa en Mands Kærtegn. Man viser blot forud ham de Piger og hende de unge Mænd, som de bør foretrække. Den Dag paa hvilken en Datter eller en Søn bliver erklærede modne, er en stor Festdag. Dersom det er en Datter, samler de unge Mænd sig Aftenen forud omkring Hytten, og Luften genlyder hele Natten af Sang og Musik. Om Morgenen føres hun af sin Fader og Moder ind paa en afspærret Plads, hvor man danser, og hvor man øver sig i Spring, Brydekamp og Løb. Mændene faar Lejlighed til at vise sig nøgne for hende i alle Stillinger og Bevægelser. Er det derimod en ung Mand, da holder de unge Piger Fest for ham til hans Ære og viser uden Sky eller Tilbageholdenhed den nøgne Kvinde frem for hans Blik. Det øvrige af Ceremonien foregaar paa et Leje af Blade, saaledes som Du saa det ved din Ankomst iblandt os. Ved Aftenens Komme vender den unge Pige tilbage til sine Forældres Hytte eller hun gaar hjem med den Mand hun har udkaaret sig, og bliver hos ham saa længe hun lyster.

(Forts.)